

— Хайде мама, иди сега при оня чичо — учеше майката чедото си — иди при него и му кажи: „чичо, дай петъ пари“.

И отиде момченцето. Консултът бѣше извадилъ отъ чантата си закуски и си подкрѣпяваше силитѣ. Дѣтето се исправи недалечъ отъ масата и бато захана прѣстъ, слѣдеше хашкитѣ на пѣтника и подсмърчаше. Консултътъ го заблѣлѣши и зачудено впери очи въ него, — за пръвъ пѣтъ му се падаше случай да срѣдне такова чисто дѣте изъ нашитѣ села, чисто и хубавичко. То хубавички ги има много, но не личатъ чѣртитѣ имъ подъ нечистотинитѣ, които покриватъ цѣлото имъ тѣло.

— Чичо, дай петъ пари! — каза дѣтето и веднага засрамено си наведе и извѣртѣ главата съ захананъ прѣстъ.

Гавазинътъ обясни на консула, че дѣтето иска петъ пари.

— Защо ти сж петъ пари! — попита гавазинътъ по порѣчка на консула.

Но дѣтето бѣ научено само да поиска пари, не бѣ му казала майката защо му сж пари и затова вмѣсто отговоръ, то повтори:

— Чичо, дай петъ пари! — и пакъ се засрами.

— Какъ ти е името? какъ те викатъ? — попитаха дѣтето.

— Ристу! — отговори то.

Гавазинътъ обясни, че името на дѣтето е Христо.

Да ли по пѣкои частни, семейни обстоятелства, да ли по племенна симпатия (консултътъ бѣше славянинъ) — кой знае, но той усѣти едно влечение, смѣсено съ жалость, къмъ туй хубавичко, бѣдно българче и въ нѣколко минути въ ума му се роди една блага идея: роди се, разви се и израсти въ цѣлъ планъ: да вземе съ себѣ си и да възпитае това дѣте.

Гавазинътъ повика майка му, майката повика баща му и се почнаха прѣговоритѣ. Цѣлъ часъ се продължаваха убѣщанията. Дойде и кмета, дойдоха и други селяни; почнаха и тѣ да придумватъ родителитѣ и най сетнѣ съ черния, съ сълзи, убѣдиха ги да дадѣтъ чедото си на консула, „да се изучи, да стане човѣкъ, та да видятъ и тѣ спокой на стари години“.

Сѣдна консултътъ въ фѣйтона, намѣсти при себѣ си малкото селянче, зави го съ единъ шаль; трепнаха конѣтѣ, дръннаха звѣнциитѣ и въ единъ облакъ прахъ исчезнаха пѣтницитѣ. . . .